

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Buza Ügyvédi Iroda (1043 Budapest, Munkásotthon u. 54., ügyintéző: dr. Buza Ottó ügyvéd) által képviselt **I. rendű felperes neve (I. rendű felperes címe)** I. rendű és a Fister Ügyvédi Iroda (1065 Budapest, Podmaniczky utca 4. I/5., ügyintéző: dr. Fister Mihály ügyvéd) által képviselt **II. rendű felperes neve (II. rendű felperes címe)** II. rendű felperesnek - dr. Buglos Katalin ügyvéd (1026 Budapest, Lupény utca 1/b.) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2009. december 8. napján hozott 10.G.28.197/2004/67. számú ítélete ellen a felperes által 69. és Pf. 3. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti.

Fellebbezett rendelkezését részben és akként változtatja meg, hogy az alperes II. rendű felperessel szembeni kártérítési felelősséget megállapító rendelkezését mellőzi, és kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt a II. rendű felperesnek 5.594.720 (ötmillió-ötszázkilencvennégyezer-hétszázhusz) forintot, és ezen összeg után 2003. október 22. napjától 2004. december 31-ig évi 11 %-os, 2005. január 1-től a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal azonos mértékű kamatot. Ezt meghaladóan az alperes viszontkeresetét elutasítja.

A II. rendű felperest a terhére megállapított elsőfokú perköltség térítése alól mentesíti, és az alperest kötelezi, hogy fizessen meg 15 nap alatt a II. rendű felperesnek 647.061 (hatszáznegyvenhétezer-hatvanegy) forint elsőfokú perköltséget.

A le nem rótt 611.000 (hatszáztizenegezer) forint viszontkereseti illeték térítését akként rendezi, hogy abból 31.800 (harmincegyezer-nyolcszáz) forintot a II. rendű felperes köteles az államnak külön felhívásra megfizetni, míg ezt meghaladóan a le nem rótt viszontkereseti, és feljegyzett kereseti illetéket az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt a II. rendű felperesnek 230.000 (kétszázharmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 474.800 (négy százhetvennégyezer-nyolcszáz) forint fellebbezési illeték térítését akként rendezi, hogy abból a II. rendű felperes 31.800 (harmincegyezer-nyolcszáz) forintot köteles az államnak külön felhívásra megfizetni, ezt meghaladóan a feljegyzett fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az I. rendű felperes 6.125.000 forint és ezen összeg után 2003. október 22. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301/A. §-a szerinti késedelmi kamat és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése, a Ptk. 328-329. §-ai alapján.

A II. rendű felperes leszállított keresetében 6.125.000 forint és ezen összeg után 2003. október 22. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamat és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Ptk. 318. §-a és 339. §-a alapján.

Előadták, hogy a B., T. utca 10. szám alatti 110,4 m² alapterületű üzlethelyiség tulajdonosa az alperes. Az alperes jogelődje, a Tanács VB. 1966. november 23-án határozatlan időre szóló bérleti szerződést kötött a perbeli üzlethelyiségre az R. Kiskereskedelmi Vállalattal. A bérlő neve 1988. május 31-én F. Kereskedelmi Vállalatra változott, majd 1994. március 15-én átalakult F. Rt-vé, aki létrehozta a II. rendű felperest. (A per folyamán az Rt. átalakult Kft-vé.) A perbeli üzlet bérleti joga az I. rendű felperest illette meg, de 2000. július 24-én az alperes és a II. rendű alperes a bérleti szerződést módosították, amely szerint a perbeli ingatlan bérlője a II. rendű felperes lett, mint az I. rendű felperes átalakulással létrejött jogutóda. A felperések által az alperes ellen indított a Városi Bíróság előtt 7.G.20.214/2000. számon folyó perben a felek 2000. szeptember 5-én egyezséget is kötöttek, amelyben az alperes szintén elismerte, hogy a bérlő a II. rendű alperes, mint a bérlemény tekintetében az I. rendű felperes jogutóda. Az ÁPV. Rt. a Városi Bíróság előtt 10.G.21.862/2001. számú perben a peres felek ellen pert indított, amelyben jogszabályba ütközésre hivatkozással kérte a 2000. július 24-én létrejött bérleti szerződésmódosítás és 2000. szeptember 5-én kötött egyezés érvénytelenségének megállapítását. Az elsőfokú bíróság ugyan a keresetnek helyt adott, de a másodfokon eljáró Pest Megyei Bíróság 9.Gf.23.265/2003/12. számú ítélete az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a felperes keresetét 2004 februárjában elutasította. A felperések a per alatt is azt az álláspontot képviselték, hogy a bérlő a II. rendű felperes, és mivel az alperes az üzletet le kívánta bontani, a bérleti jog

megszüntetéséről a felperesekkel kell megállapodnia. Az alperes ezt az álláspontot nem fogadta el, ezért 2003-ban a tárgyalások nem vezettek eredményre.

A felperesek 2001. július 11-én megállapodást kötöttek egymással, amelyben rögzítették, hogy amennyiben az üzlet bérleti joga átruházásra, vagy bármely más módon megszüntetésre kerül, akkor a bérleti jogért kapott ellenérték 50 %-a engedményezés folytán az I. rendű felperest illeti meg. A II. rendű felperes 2003. október 21-én arra kényszerült, hogy az üzlethelyiséget elhagyja, a villanyt ugyanis az alperes utasítására kikapcsolták. Ezért a bérleményt a II. rendű felperes az alperes birtokába adta annak ellenére, hogy érvényes és hatályos bérleti szerződése volt, amelyet az alperes nem mondott fel és a felek között a bérleti szerződés megszüntetése kérdésében sem jött létre megállapodás. A II. rendű felperes a felajánlott csereingatlant nem találta megfelelőnek, ezért azt nem fogadta el. A megszünt bérleti jog értékének megállapítása érdekében a felek külön-külön szakértői véleményt szereztek be, de a pénzbeli térítés összegében a felek megegyezni nem tudtak.

A felperesek álláspontja szerint az alperes jogellenes magatartása abban áll, hogy a bérleti jog megszűnése előtt, nem jogerős bontási határozat alapján elvégeztette a bontást, és nem vette figyelembe a bontási határozat végrehajtásának felfüggesztését sem. A T. Nagyközség Polgármesteri Hivatalának erről szóló 2103/10/2003. számú határozat is alátámasztja az alperes jogellenes magatartását, mert a határozat rögzíti, hogy a bontási határozat csak a bérleti jogviszony megszüntetése esetén lett volna kiadható. Mivel a bérleti jog vagyoni értékű jog, ezért a felperesek kára a bérleti jog értéke, amelyre vonatkozóan a perben kirendelt szakértő szakvéleményét elfogadták. A II. rendű felperesnek az volt az álláspontja, hogy a bontási határozat közlésének hiányában nem róható a terhére az elkésztett benyújtott fellebbezés, a csereingatlan elfogadására nem volt köteles, kárenyhítési kötelezettségének pedig eleget tett, mert az ingatlant a bérleti jogviszony fennállása ellenére kiürítette, hogy ingóságaiban ne keletkezzen kár. Vitatták az alperes késedelmi kamattal kapcsolatos álláspontját is a Ptk. 360. §-ának (1) bekezdésére hivatkozással.

Az alperes a kereset elutasítását kérte és perköltséget igényelt. Vitatta a felperesek kereseti kérelmének jogalapját és összegét is. Az volt az álláspontja, hogy a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése alapján felelősségének megállapítására jogellenes magatartás hiányában nem kerülhet sor. Az alperes ugyanis jogerős bontási engedély alapján folytatta le a bontást, a felfüggesztő határozatot olyan időpontban kapta meg és tudta továbbítani a megbízottjának, amikor a bontás már befejeződött. A Képviselőtestület 41/2001. (XI. 16.) OKT rendeletével fogadta el a T. tér és környéke rekonstrukcióját, amely szerint körforgalom kialakítása miatt a perbeli ingatlant lebontja. A döntésről a II. rendű felperest értesítették már 2002. október 15-én és kérték az ingatlan 2003. szeptember 12-re történő kiürítését. A Képviselőtestület 183/2003. (VI. 3.) számú határozatával - az ÁPV. Rt. által indított perben hozott elsőfokú ítélet után - döntött arról, hogy csereingatlanként felajánlja a T. tér 15. szám alatti 137 m² alapterületű helyiséget. A II. rendű felperes azonban a

cserehelyiséget nem fogadta el, holott az az üzleti tevékenység folytatására alkalmas lett volna. A pénzbeli térítésről is tárgyaltak, de megegyezés nem jött létre, amely nem róható az alperes terhére. Az alperes álláspontja szerint a felperesek kártérítést azért nem érvényesíthetnek, mert nem tettek eleget kárenyhítési és kárelhárítási kötelezettségüknek, a csereingatlant nem fogadták el, csak saját maguk által megszabott feltételek szerint lettek volna hajlandók egyezséget kötni, a Ptk. 341. §-ának (1) bekezdése alapján jogvédelmet nem kértek a bíróságtól, és a bontási határozatot is késve támadták meg. Az volt az álláspontja, hogy az Ltv. 16. §-ának (3) bekezdése, 26. §-ának (2) bekezdése és 43. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel a bérleti szerződés megszűnt. A II. rendű felperes által 2003. június 23-án átvett levelet az Ltv. 24. §-a szerinti alaki hibás felmondásnak kérte tekinteni. Hivatkozott arra is, hogy a szerződés a Ptk. 218. §-ának (4) bekezdése alapján is megszűnt, mert írásbeli alak nélkül is megszűnik a szerződés, ha a felek akaratából az ennek megfelelő állapot létrejön. Ez megállapítható, mert az értesítés átvétele után a II. rendű felperes az üzletet az alperes birtokába bocsátotta. Hivatkozott arra is, hogy legkésőbb a bontás végrehajtásával 2003. november 4-én a szerződés megszűnt. A késedelmi kamat iránti igényt alaptalannak találta, mert a perre okot nem adott, a vita elhúzódása nem az ő felróható magatartásának a következménye.

Viszontkeresetében 7.912.778 forint bérleti díj megfizetésére kérte kötelezni a II. rendű felperest 2000. augusztus 1. napjától 2003. október 22. napjáig terjedő időre, valamint középátlagos időponttól kezdődően késedelmi kamatot és perköltséget is igényelt. Előadta, hogy 28/2000. (02. 16.) Pénzügyi Bizottsági határozat 2000. február 1-től a bérleti díj összegét 1.500 forint/m²/hó + áfa összegben határozta meg, amelyet 2000. augusztus 1. napjával érvényesítettek. Az értesítést az **Sz. Bt.**-vel és **Cz. J.-vel** is közölték. Az **Sz. Bt.** ugyan a megemelt bérleti díjat vitatta, és a számlát visszaküldte, de a jogerős ítélet alapján a II. rendű felperes volt a bérlő 2000 júliusától, így a bérleti díjat neki kellett volna megfizetni 2000. augusztus 1. napjától, de kötelezettségének nem tett eleget.

A II. rendű felperes a viszontkereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy a kapott számlákat kifizette. Fizetési felszólítást nem kapott, az alperes által csatolt számlák az **Sz. Bt.** nevére lettek kiállítva. Azt elismerte, hogy 1999 novemberétől bérleti díjat nem fizetett.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű felperesnek 4.900.000 forintot + áfa összeget, valamint ennek 2003. október 22. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, 245.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjat és 147.060 forint perköltséget.

Megállapította az alperes kártérítési felelősségét a II. rendű felperessel szemben. Kötelezte a II. rendű felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 3.012.778 forint + áfa összeget és 2002. március 11. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki

alapkamattal megegyező mértékű kamatát, továbbá 150.640 forint + áfa ügyvédi munkadíjat és 22.500 forint perköltséget. Felhívta a II. rendű felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg 113.230 forint eljárási illetéket. Az alperest arra kötelezte, hogy 15 napon belül helyezzen letétbe 12.000 forint szakértői díjat.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet és a viszontkeresetet is megalapozottnak találta.

A felperesek kártérítés iránti kereseti kérelmét a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése alapján vizsgálta. Megállapította, hogy az Ltv. 26. §-ának (1) bekezdése szerint a bérbeadó írásban a bérleti szerződést akkor mondhatja fel, ha egyidejűleg csereingatlant ajánl fel, ebben az esetben a felmondási idő három hónapnál rövidebb nem lehet. A (6) bekezdés szerint önkormányzati ingatlan esetén a bérbeadó csereingatlan felajánlása nélkül a felmondás jogát nem gyakorolhatja. Az Ltv. 27. §-ának (1) bekezdése azt teszi csak lehetővé, hogy csereingatlan felajánlása helyett a bérlővel pénzbeli térítésről állapodjon meg.

A felpereseknek a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján azt kellett bizonyítani, hogy az alperes az érvényes bérleti szerződés hatálya alatt bontotta el jogellenesen a perbeli ingatlant, az alperesnek pedig azt, hogy a szerződést érvényesen felmondta, illetve létrejött közöttük olyan megállapodás, amely a jogviszonyt rendezte. Megállapította, hogy az alperes a felfüggesztett bontási határozat ellenére kezdte meg és fejezte be a bontást, amely mindenképpen jogellenes magatartás. Az alperes perbeli hivatkozásai ellenére csereingatlant ajánlott fel, és tárgyalt a pénzbeli térítésről is, vagyis korábban a felperesi igény jogalapját nem tette vitássá. A felek között csak a felajánlott csereingatlan megfelelősége, illetve a pénzbeli térítés összege tekintetében volt vita. Az elsőfokú bíróság a bérleti jog értéke tekintetében elfogadta a perben kirendelt szakértő szakvéleményét, mert azt a tárgyaláson tett kiegészítésre figyelemmel aggálytalannak találta. Nem találta viszont alaposnak az alperes kárenyhítési kötelezettség elmulasztásával kapcsolatos álláspontját, mert a II. rendű felperes a kialakult helyzetben is megkísérelt együttműködni az alperessel, arra nem volt köteles, hogy a csereingatlant elfogadja. Nem fogadta el azt sem, hogy az alperes 2003. június 23-án közölt cserehelyiség felajánlása alaki hibás felmondás lett volna. A felmondás ugyanis a Ptk. 321. §-ának (1) bekezdése szerint a másik félhez intézett jognyilatkozat, ilyet viszont az alperes nem tudott csatolni. A bérleti szerződés a Ptk. 430. §-ának (2) bekezdése alapján 2003. november 4-én a bérlemény elpusztulásával szűnt meg. Elfogadta: a bérleti szerződés megszűnése független attól, hogy a megszűnés kinek felróható, de álláspontja szerint ez nem volt alkalmas az alperes felelősségének kimentésére. A bekövetkezett kár az alperes jogellenes magatartásával áll okozati összefüggésben, ezért az alperes, 50-50 %-os arányban köteles a bérleti jog ellenértékének megfizetésére. Ugyanakkor a II. rendű felperes javára az alperes marasztalását mellőzte a viszontkereset beszámítása folytán.

A viszontkeresettel kapcsolatosan megállapította, hogy a II. rendű felperes volt a perbeli üzlet bérlője, ezért őt terheli a bérleti díj megfizetésének kötelezettsége. A bérleti díjfizetés elmulasztását Cz. J. vallomása is alátámasztotta. A bérleti díj összegét az alperes által érvényesített felemelt összeg alapján állapította meg. Az

volt az álláspontja, hogy a II. rendű felperes az **Sz. Bt.** használati idejére eső bérleti díjigényét a bt-vel szemben érvényesítheti.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a II. rendű felperes fellebbezett, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és az alperes marasztalását kereseti kérelme szerint kérte, a viszontkereset elutasítása mellett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárási és anyagi jogszabálysértéssel hozta meg döntését, amelynél nem vette figyelembe, hogy a felek által nem vitatottan 1990. március 27-től 2002. január 31. napjáig az alperes tudtával az **Sz. Bt.** volt az üzlet használója, és ezen időszak alatt a bérleti díjat is fizette. A II. rendű felperes pusztán az **Sz. Bt.** használata után birtokolta az ingatlant, így bérleti díjfizetési kötelezettsége is csak 2002. február 1-től 2003. október 15. napjáig lehet, ezen időszakban viszont az alperestől számlát nem kapott. 1999. november 1. és 2002. január 31. közötti időszak alatt az alperes jogalap nélkül gazdagodna, mert kétszer szedné be a bérleti díjat. Az alperes a díjakat az **Sz. Bt.** felé számlázta ki, így azt a II. rendű felperestől jogellenesen követeli.

Az alperes az elsőfokú ítélet - fellebbezéssel érintett rendelkezésének - helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy a II. rendű felperes is az alperessel szemben fennálló bérleti jogviszonya alapján érvényesít igényt, ezért nem kifogásolhatja az alperes ugyanezen jogviszonyból eredő bérleti díj megfizetése iránti igényét vele szemben érvényesíti.

A Fővárosi Ítéltábla nem érintette az I. és II. rendű felperesek keresetének helytadó ítéleti rendelkezéseket, mert az - az alperesi fellebbezés visszavonása folytán - fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett, a II. rendű felperes fellebbezése pedig csak az alperes viszontkeresete tárgyában hozott döntést támadta a beszámításra kiterjedően.

A II. rendű felperes fellebbezése - az általa felhozott indoktól eltérő okból - túlnyomórészt alapos.

A II. rendű felperes eljárási szabálysértésre történt hivatkozása annyiban alapos volt, hogy az alperes leszállított viszontkeresetében 1999. november 1-től 2000. július 31. napjáig bérleti díjat nem igényelt, ezért ezen időszakra elszámolt bérleti díj iránti igény a Pp. 215. §-ába ütközik, az elsőfokú bíróság ugyanis az erre az időre járó bérleti díj tekintetében túlterjeszkedett a viszontkereseti kérelmen. A fenntartott igény 2000. augusztus 1. napjától 2003. október 22. napjáig 1.500 Ft/m²/hó + áfa összegű, összesen 7.912.778 forint volt, amelyet az elsőfokú bíróság megalapozottnak talált.

A rendelkezésre álló adatok alapján az megállapítható, hogy a perbeli bérlemény bérlője 2000. augusztus 1. napjától a II. rendű felperes volt, akinek azonban a bérleti díj felemeléséről nem volt tudomása. Feltárt tény ugyanis, hogy az alperes és a felperes 2000. szeptember 5-én jogerős egyezségeket kötöttek a Városi Bíróság előtt 7.G.20.214/2000/8. számon. Az egyezség azt tartalmazza, hogy az alperes elismerte, hogy az 1966. november 23-án kötött eredeti bérleti szerződés alapján a

perbeli ingatlan bérlője a II. rendű felperes, mint az I. rendű felperes jogelődje. Rögzítette azt is, hogy a bérleti szerződés egyéb feltételi változatlanok. Mivel az egyezség csak a bérleti jogviszony alanyait érintette, egyéb tekintetben az eredeti szerződést tartották fenn, ezért egyezségben a bérleti díj összegének módosítása nem történt meg. Ha viszont az egyezség - és a korábbi szerződésmódosítás szerint is - a bérlő a II. rendű felperes volt, akkor a Ptk. 423. §-a alapján a bérleti díjat is neki kell megfizetni, mert közöttük áll fenn a bérleti jogviszony. Az **Sz. Bt.** csak a II. rendű felperes jogán használhatta a bérleményt, aki az alperessel jogviszonyban nem állt, ezért a II. rendű felperes arra nem hivatkozhat, hogy a tényleges használónak kellene a bérleti díjat az alperesnek megfizetnie. Az **Sz. Bt.** használatából eredően csupán annak van jelentősége, hogy az általa kifizetett bérleti díjat a II. rendű felperes javára kell elszámolni. Az a körülmény, hogy a számlázás az **Sz. Bt.** nevére történt, nem érinti a II. rendű felperes bérleti díjfizetési kötelezettségét, a II. rendű felperes nevére kiállított számla hiányának csak a késedelmi kamat fizetési kötelezettség szempontjából van jelentősége.

A 28/2000. (02. 16.) számú Pénzügyi Bizottsági határozat tartalmának sincs jelentősége, mert határozattal nem lehet a bérleti szerződések alapján fizetendő bérleti díj összegét módosítani. Az, hogy történt-e a II. rendű felperessel szemben a bérleti díj felemelésére vonatkozó díjközlés - amelyet egyébként az alperes nem is bizonyított - a perbeli egyezség mellett irreleváns, mert a felek az egyezségben a bérleti díj összegét nem módosították. A bérleti díjközlés előtt a ténylegesen fizetett havi bérleti díj összege 12.416 forint + áfa, azaz 15.520 forint volt. A bérleményt a II. rendű felperes 2003. október 22-ig használta, bár előtte már a villany kikapcsolása miatt néhány napig nem volt a bérlemény rendeltetésszerű használatra alkalmas. A bérleti díj azonban havonta előre esedékes, ezért csak a II. rendű felperes visszakövetelésre történt hivatkozása mellett lehetett volna a bérleti díj arányos részét javára elszámolni. Ennek hiányában a II. rendű felperes 2000. augusztus 1. napjától 2003. október 22-ig köteles bérleti díjat fizetni, amely 39 hónapra, havi 15.520 forint, összesen 605.280 forint. Az alperes kimutatásából (58/A/III.) megállapítható, hogy 2000. december hónapban 75.000 forint bérleti díj befizetése megtörtént, amelyet a II. rendű felperes javára kellett elszámolni. Erre figyelemmel az alperes viszontkeresete 530.280 forint erejéig megalapozott, ezt meghaladóan alaptalan.

A felperes javára megítélt kártérítés 6.125.000 forint, amely összegbe beszámítva az alperesnek fizetendő bérleti díjat (Ptk. 296. §), az alperes által fizetendő összeg 5.594.720 forintra csökken, a bérleti díj iránti igény megszűnése mellett (Ptk. 298. § (2) bekezdés). Az alperes által kiállítandó számla hiányának nem a II. rendű felperes fizetési kötelezettségének fennállása, hanem a késedelmi kamat szempontjából volt jelentősége. A számla kiállításának hiánya ugyanis jogosult késedelem (Ptk. 302. § b) pont), amely a kötelezett egyidejű késedelmét kizárja (Ptk. 303. § (3) bekezdés), így az alperes késedelmi kamatot a bérleti díj összeg után nem követelhet.

Erre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és az alperest kötelezte a rendelkező rész szerinti összeg megfizetésére. A kamatról a Ptk. 301. §-ának (1) bekezdése alapján határozott.

A döntés eredményeként a II. rendű felperest mentesítette az elsőfokú perköltség térítése alól, és az alperest kötelezte, hogy fizessen meg a II. rendű felperesnek a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése szerinti perköltséget. A perköltség összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel, de a (6) bekezdés alapján 400.000 forint + áfa összegben határozta meg, amelyhez hozzászámította a II. rendű felperes által előlegezett szakértői díjat.

A legmagasabb összegű (8.146.439 forint + áfa = 10.183.049 forint) viszontkereseti kérelem után a le nem rótt illeték 611.000 forint, amelyből pervesztessége arányában a le nem rótt illetéket 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján a II. rendű felperes köteles megfizetni.

Az alperes által fizetendő másodfokú perköltség a fellebbezési értékhez igazodóan a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (5) bekezdése alapján került meghatározásra.

A le nem rótt fellebbezési illetékre vonatkozó rendelkezés az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. §-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésén és 14. §-án alapul.

Budapest, 2010. június 17.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s.k.
előadó bíró

Dr. Magosi Szilvia s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: